

Sygn. akt IV CNP 17/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt IX Ca 1167/16,
w sprawie z powództwa M.T.
przeciwko W.O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka wystąpiła ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego Wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 29 grudnia 2016 r. Zarzuciła, że do wydania tego orzeczenia doszło z naruszeniem art. 162 k.p.c. „poprzez błędne jego zastosowanie skutkujące nieuwzględnieniem przez sąd II instancji zarzutu nieprzeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z zeznań jednego świadka tylko na tej podstawie, że strona wnosząca o przeprowadzenie tego dowodu nie wniosła o wpisanie zastrzeżenia do protokołu co do całkowitego pominięcia tego wniosku przez Sąd I instancji bez wydania jakiegokolwiek postanowienia w tym względzie”.

Skarżąca oświadczyła, że rzeczywista szkoda, jaką poniosła w związku z wydanym wyrokiem wynosi 5,56 zł, gdyż o zasądzenie takiej kwoty wystąpiła w sprawie, w której zapadł zaskarżony wyrok.

Powódka stwierdziła, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, o ile przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania czy choćby skargi kasacyjnej. W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. źródłem szkody, do naprawienia której zmierza osoba zabiegająca o prejudykat i wnosząca skargę przewidzianą tym przepisem ma być wydanie niezgodnego z prawem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś uchybienia, które sąd miał popełnić w toku postępowania.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez wydanie wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z poglądem ustalonym w orzecznictwie, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego

orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

Skarżąca utrzymuje, że szkoda wyrządzona jej przez wydanie zaskarżonego wyroku polega na tym, iż powództwo, które wniosła zostało oddalone. W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powódka nie zaoferowała jakichkolwiek dowodów, które mogłyby uprawdopodobnić, że przysługiwała jej wierzytelność dochodzona w sprawie zakończonej oddaleniem powództwa. Powódka odwoływała się do dowodów zaoferowanych w postępowaniu zakończonym zaskarżonym wyrokiem, a przede wszystkim do pominiętego przez Sąd dowodu z zeznań świadka, który miał przelać na nią dochodzoną wierzytelność oraz do umowy przelewu wierzytelności z 9 maja 2016 r. Dowód z zeznań świadka nie został przeprowadzony przez Sądy *meriti* i trudno prognozować o tym, co świadek mógłby zeznać, gdyby został przesłuchany. Umowy przelewu wierzytelności powódka nie dołączyła do pozwu, choć wymieniła ją jako jeden z dwóch dowodów, o przeprowadzenie którego wnioskowała. Treść tej umowy została przez powódkę zacytowana w uzasadnieniu pozwu. Dopiero po skierowaniu sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym, powódka złożyła do akt nie podpisany przez strony wydruk umowy - jak twierdziła - przelewu wierzytelności. W § 1 tego dokumentu znajduje się deklaracja cedenta, że przysługuje mu w stosunku do pozwanego wierzytelność z tytułu umowy pożyczki, „zawartej w dniu 2008-10-30- r., za pośrednictwem serwisu [...].pl (...), która weszła w stan natychmiastowej wymagalności w dniu 1970-01-08”.

Sądy orzekające w sprawie uznały, że ten dokument nie jest dowodem istnienia wierzytelności, którą cedent miał przelać na powódkę. Pomijając kwestię braku podpisów stron czynności pod przedłożonym przez powódkę wydrukiem, poważne wątpliwości budzi też odwołanie się w nim do wierzytelności powstałej w związku z umową zawartą w 2008 r., której wymagalność datuje się od 1970 r.

Powódka w skardze nie zaproponowała jakichkolwiek innych środków, przy wykorzystaniu których mogłaby uprawdopodobnić, że poniosła szkodę, do naprawienia której będzie dążyć po uzyskaniu prejudykatu, o który zabiega.

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca nie uprawdopodobniła, by przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia jej szkody. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi.

Jw.

r.g.